V. *Narratio de* Erucarum & Locuſtarum, *quæ agros Vitembergæ vicinos aliquot abhinc Annis vaſtarunt, interitu, Auctore* Joh. Frid. Weidlero, *R. S. S.*

EX obſervationibus ſingularibus Anni 1732, commemoratione dignum eſt exitium erucarum & locuſtarum, quæ abhinc pluribus annis, in boreali circuli Saxonici tractu, in Marchia Brandenburgica & Luſatia, & forſan aliis quoque in locis, fruges miſerandum in modum depaverunt. Utrumque inſecti genus Vere Anni 1732, incredibili multitudine ex ſeminibus ſuis excluſum prodibat. Erucæ mox folia tam ſylveſtrium quam frugiferarum arborum, multis in locis tantum non omnia exedebant; locuſtæ quoque maxima, quæ præterlapſis Annis dederant, damna frugibus iterum minabantur. Itaque ruricolæ foveas paſſim laborioſiſſime facere, & locuſtas, nondum ſat validis ad avolandum alis inſtructas in eas congregare, eaſque injecta terra obruere atque interficere cœperunt. Sed hæc pauperum colonorum ſolertia parum erat profutura, niſi optimi maximi numinis beneficio, tempeſtatis quibuſdam incommodis hæc inſecta ſic fuiſſent fatigata atque enervata, ut omnia ineunte æſtate, antequam ſemina nova potuiſſent deponere, brevi tempore perirent. Scilicet; poſtquam blandus ſolis calor, circa menſis Aprilis St. V. principium maturius utrumque inſectum e nidis ſuis evocaverat, mox frigus aliquot noctium vehementius, e. g. d. 15, 16, 17, 18 Aprilis, St. V. tum quoque imbres frigidi largiſſimique, d. 22, Aprilis & 19 Maij, & deinceps etiam pluviæ ferme quotidianæ copioſiſſimæque circa finem Maij, & magna

The Royal Society is collaborating with JSTOR to digitize, preserve, and extend access to *Philosophical Transactions (1683-1775).* www.jstor.org

magna parte menſis Junij & Julij ſequebantur, hiſque ex cauſis evenit, ut noxia hæc animalcula nec molis corporis ſui, nec virium ſolita capere poſſent incrementa. Itaque erucæ & locuſtæ circa menſis Junij initium, exilia adhuc corpora, nec juſtam membrorum menſuram, in quam circa hoc anni tempus alias excreverant, habuerunt. Locuſtæ ſigillatim, humoris quippe impatientes, ineunte menſe Julio, mortuæ paſſim in agris repertæ ſunt, plurimæque earum, quæ ne imbrium aquis mergerentur, in longiores herbarum florumque caules inſilierant, iiſdemque oribus firmiter adhæſerant, ex his exanimes pependerunt. Hanc interitus locuſtarum non improbabilem eſſe cauſam, inde luculenter ſatis intelligitur, quia experientia docuit, hoc inſecti genus agros tantum editiores & ſicciores tenuiſſe ibidemque etiam nidulatum eſſe, valles autem humiles ſemper devitaſſe. De figura harum locuſtarum ſilendum non eſt, eas diverſam præ ſe tuliſſe ſpeciem a viridibus illis quæ quotannis, ſed parvo numero in pratis agriſque conſitis obviæ ſunt. Capitis nempe & tergi color niger nonnullarum etiam griſeus erat, qui punctis flavis interſperſis tanquam maculis diſtinguebatur; Venter flaveſcebat, pedum poſteriorum muſculi rubebant, & cum volarent, purpureum colorem referebant. Longitudo corporis plerarumque ſeſquipollicem non ſuperabat, notavi tamen A. 1731, M. Auguſto, aduſtas quaſdam duobus pedis geom. digitis longiores. Eodem menſe mas & fœmina coibant, ovula pluſquam triginta unus venter geſtabat. Ovula poſuere in foraminibus in terra factis, iiſque matres immortuæ ſunt, finiente menſe Septembri. Narratum mihi eſt eas, cum primum ante qua-

quadriennium ex Polonia per Luſatiam & Marchiam huc appellerent, media æſtate catervatim alte in aere ſupra ædes turreſque advolaſſe, ut eminus nubis ſpeciem mentirentur. Quo conſederunt loco, ibi terram omnem operuerunt, atque inde longe lateque diffuſæ fuerunt. De damnis quæ pernicioſiſſimum hoc inſectum vicinis Vitembergæ campis editioribus, nam in ipſam vallem prope Vitembergam locuſtæ non penetrarunt, ſed in collibus, qui 1500 circiter paſſibus geometricis ab hac urbe abſunt, ſubſtiterunt, & inde ulterius verſus Marchiam & Luſatiam proceſſerunt, attulit, ni fallor, in excerptis obſervationum Anni 1731 retuli. Amabant ſupremas ſpicarum molliores cuſpides, queis ut commodius fruerentur, totam ſpicam immaturam decerpebant, idque noctu inprimis fiebat. Una ſæpe nocte pleraſque integri jugeri ſpicas ſic in terram proſtratas a locuſtis fuiſſe fide digni viri mihi confirmarunt, quapropter nonnullis in pagis ne ſementem quidem pauperes coloni ex agris ſuis collegerunt.

VI. *Clauſula excerpta*, ex Hiſtoriâ Variolarum quæ per Inciſionem excitantur, *ab* E. Timoni, *M. D. Scriptâ*, *R. S. Communicavit* Sam. Horſeman, *M. D.*

FUIT primò nonnullus qui novaculâ cutim ſcindebat, eique Variolarum includeret tubercula exiccata, factâ deſuper ligaturâ: Sed præter dolorem, qui tamen in pueris reluctantibus multum difficultatis adfert, talis Operatio non benè ſucceſſit. Ali-